

ka, et sa oma uust riideid ära ei mäari." Tart inimene mõistab, misjuguist uut riidet tädi mõlles.

Noh, olgu peale! Teerõis algas õige mõnulast. Isa oli juba teisel päeval mõisa wiinawadi koju toonud ning sõitis nüüd ees õnuewärawast wälja, Mats wihjatoormaga taga järel. Tee peal sawad nad mitme teise kullawoorimehega kokku ning oli siis pisut aja pärast nõndanimetatud wiinawoor walmis, mis kui sõis linna poole wents.

Wana laul mära oli kodu hästi koeru saanud, ja läis selle tõttu õige hoopjaste oma koormaga teiste koormate wabel. Matsil polnud waja teda nõotadagi. Ritmed kõrtisid olidwad juba tee lõrwa maha jäenud. Mõne ees oli puhkamiseks linni peetud, mõne ees ka mitte, neid oli liiga sagedaste sell ajal tee ääres leida, kui et sõikide ees oleks maksnud loome puhata. Oli ju wersta kolmekümmend ära täidud, õo seppus peale, aga Matsi isa nõuu mõõda mindi siiski weel edasi, sest tema ütles, et siis sõige mõnulatam olla õõmajale jääda, kui ju teised teelised edasi hakkawad minema. Millati siis ka lunnit kulle lauluni ja weel tütt peale seda, enne kui ühe suure kõrtju juure jõuti ja õõmajale jäeti. Siin polnud seelord palju teelisi õõsjeks ning les olidwad, need walendastwad juba hobuseid ette edasträndamiseks.

Kui sõik toimetused ja tallitused hobuste ja koormate juures olidwad ära tehtud, ahuti kõrtsi oma leha eest hoelit kandma. Iga mees wõttis aset, kus juhtus ja kus kellelgi sõige mõnutam näis olema. Mats lobis ühe litia pingi jarnase looma peale ohju lähedalle, teistele meestele oleks see ase natute lühike olnud, aga Matsile oli ta õige paras. Kune ja puuhalu pani ta pea alla, ja kui õhtu sõõt oli wõetud, jäi ta ka magama nagu wõstunud inimene tunagi.

Magamise ajal sündis tema asemega mõni pisuke muudatus, millest ta aga täieste aru ei saanud, kas see unes wõdi ilmsi oli. Esmalt ta nagu wajus korraga wõsta leina, siis oli tal niijugune tundmine, nagu oleks midagi hingelift ta all, les aega mõõda raskusest tabab wälja poole pealeda. Liikuw ast peasis siis ka ta alt ning jäi ta lõrwa pisuti rahule, nõnda et tal nüüd ühel pool sein, teisel pool see

tundmata ast oli ning alla, märkas ta, sai ta õige pehme ja sooja asemel. Pea seifis nüüd magajal rinnaga loos küll liialt kõrges ja mees näis kõweras olema kui koera leiwatükk, aga sellega sai siiski toime. Mats oli liiga unine, kui et ta ennast oleks hakanud pöõtrama ja õigemaks sirutama. Kes teab kui laua ta nii wõis maganud olla, seal torkob hele küündlatule walgus ta silma ning filmi lahti liühes nõeb ta ühe õige kurtja filmaga naese oma asemel ees.

"Õh sina meeletu, õh sina peletu!" Need sõnad lõlawad kui Karja Madise pasuna heal ta lõrwan; see polnud siis mitte enam unes, wad täieste ilmsi. Palju aega polnud Matsil filmi seilitada, sest korraga tõmbas naene wõdera imelise naabri ta lõrwest, mis ifka weel pisut ta all oli olnud, ning nüüd tundis Mats luda korraga ühe pehme olu sõise wajus ja leht mis talle ninasse torkas ütles temale, et ta kõrtinaese leiwakünas on. Wõderas liikuw ast polnud mund midagi kui lüna kaas. Kõrtsi naese beledat hüüdis: „Siga, ja magad mu leiba künas!“ wõleks enam wajagi olnud, Mats teadis ju muidugi, et ta seal sees oli. Ruttu fargas ta wälja, aga — õh neid tädi kollaseid wälja! Uu, uu, uu! — Plits, plaks! esiteks palja tõeaga, siis taigna pãntfadega, wiimaks lüna laanega jadas Matsile mõõda pead ja mõõda — les teab tubu. Sajatamise sõnu, müra lära kõrtis täis. Seda wilestust wäese Matsile! Isa ka weel wiimaks poisit kallal! Ei aita muud kui üle pea kaela õue! — Siin oli palju süximist ja puhastamist, enne kui Mats jälle wähegi inimese näuliseks sai, nii wõga oli kõrtinaene ta leiwataignaga ära mästunud. See esimene õõmaja polnud siis midagi wõärt ja Mats tänas õnne, kui kotta jälle kõrtinaese sajatamise alt lahti sai. Oma meeste naeru pidi ta muidugi sõige tee kannatama. Teisels õõks jäedi Tondi trahterisse Tallinna lähedalle õõsets, siin ei juhtunud Matsile midagi õnnetusist ja ta oli sellepärast õige rõõmus, kui homiku silt iluste teele wõis minna ja läbi pimedada juba Tallinna tornid nagu tõndifogud paisuma hakkastwad.

Wiinawoor jõudis wiimati lastna mäe peale; mõned hüüawad seda mäge ka laagna mäeks, aga noh üks täis